

Udtalelsen må formentlig forstås således, at Folketingets Ombudsmand i hvert fald over for private borgere vil opretholde et krav om, at afgørelser meddeles i papirform, selv om den pågældende måtte være i stand til at modtage afgørelsen ad elektronisk vej.«

Den nævnte ombudsmandsudtalelse er refereret i *Folketingets Ombudsmands beretning* for året 1990, s. 387-388.

Der kan endvidere henvises til *Forskningsministeriets vejledning om elektronisk dokumenthåndtering og forvaltningsregler (juni 1996)*, s. 13-18, hvor det bl.a. er anført (s. 13):

»Der er forholdsvis få formkrav i dansk forvaltningsret, som direkte hindrer brug af elektronisk kommunikation mellem myndigheder og private. Det er dog ikke ensbetydende med, at myndighederne uden videre kan bruge elektronisk kommunikation, når der er tale om kommunikation, som skaber rettigheder og pligter, eller anden form for formel kommunikation. I sådanne situationer vil brug af elektronisk kommunikation ofte forudsætte en udtrykkelig eller stiltiende aftale herom mellem myndigheden og den private part.«

4. Spørgsmålet om – og i givet fald i hvilket omfang – elektronisk post bør anvendes i *civile retssager*, indgår i Retsplejerådets overvejelser om en generel reform af den civile retspleje.

5. Endvidere har Justitsministeriets udvalg om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet (Brydesholt-udvalget) bl.a. til opgave at fremkomme med forslag, der kan tage højde for den udvikling i kriminaliteten, som den moderne teknologi fører til. Udvalget skal i den forbindelse gennemgå navnlig straffeloven og retsplejeloven med henblik på at sikre tidssvarende bestemmelser om *datakriminalitet*. Gennemgangen skal således bl.a. omfatte straffelovens bestemmelser om urigtige erklæringer og dokumentfalsk og om industrispionage.

I den forbindelse kan det nævnes, at straffelovens § 163 om urigtig erklæring over for det offentlige blev ændret ved lov nr. 388 af 22. maj 1996, således at bestemmelsen ud over skriftlige erklæringer nu også omfatter erklæringer afgivet ved »andet læsbart medie«. Bestemmelsen omfatter herefter også erklæringer, der er afgivet på edb-diskette eller andet eksternt edb-lagringsmedie, elektronisk post eller EDI (»electronic data interchange«, dvs. elektronisk

dataudveksling på grundlag af en på forhånd fastlagt standard for indhold og struktur).

Spm. nr. S 1347

Til justitsministeren (2/2 2000) af:

Kristian Jensen (V):

»Vil ministeren redegøre for udlændinges (herunder personer, der har fået dansk statsborgerskab) muligheder for at foretage navneskifte til et typisk dansk navn, som Jensen, Hansen og lign.?«

Begrundelse

I forbindelse med integration af personer med anden etnisk baggrund end dansk bør det være muligt at antage et såkaldt dansk navn for derigennem at signalere, at man ønsker at integrere sig i det danske samfund.

Svar (11/2 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

I begrundelsen for spørgsmålet anføres bl.a., at det »[i] forbindelse med integration af personer med anden etnisk baggrund end dansk, bør . . . være muligt at antage et såkaldt dansk navn, for derigennem at signalere, at man ønsker at integrere sig i det danske samfund.«

Reglerne om erhvervelse af efternavn findes i navnelovens kap. 1. Bl.a. indeholder lovens § 2 regler om ændring af efternavn til et navn, som f.eks. den pågældendes forældre bærer. I § 4 er der fastsat nærmere regler om antagelse af ægtefællens efternavn.

Endvidere gælder efter lovens § 5, at forandring af efternavn kan ske ved navnebevis, der udfærdiges af statsamtet.

Efter lovens § 6, nr. 1, gælder hertil bl.a. den begrænsning, at der ikke kan antages et efternavn, som er forbeholdt efter § 7, medmindre det kan udelukkes, at der er personer her i landet, som er berettiget til navnet. Efter § 8 kan der dog alligevel udfærdiges navnebevis, hvis den, der søger om det, har en tilstrækkelig slægtsmæssig tilknytning m.v. til det ønskede efternavn.